Biuletyn Europejski nr 1(1)/ 2013*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 3

Nowe akty prawne Rady Europy s. 3

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 4

- Podatki s. 4
- Cła s. 8
- Ochrona środowiska s. 8
- Polityka azylowa s. 10
- Ochrona danych osobowych s. 11
- Transport lotniczy s. 12
- Obywatelstwo UE s. 13

Orzecznictwo ETPCz s. 13

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych s. 16

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/ w zakładce „Prawo europejskie w internecie".

Informacje

- 26 września 2013 r. TSUE wydał wyrok w sprawie C-193/11 **Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej** dotyczący uchybienia w zakresie opodatkowania podatkiem VAT usług biur podróży – szczegóły s. 5 biuletynu

- 7 listopada 2013 r. TSUE wydał wyrok w sprawie C-90/12 **Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej** dotyczący uchybienia w zakresie podziału praw przewozowych - szczegóły s. 12 biuletynu

- 28 listopada 2013 r. TSUE wydał wyrok w sprawie C-319/12 **Minister Finansów przeciwko MDDP sp. z o.o. Akademia Biznesu sp. komandytowej** w odpowiedzi na **pytanie prejudycjalne Naczelnego Sądu Administracyjnego** dotyczące opodatkowania VAT usług edukacyjnych - szczegóły s. 7 biuletynu

- 28 listopada 2013 r. **Sąd Najwyższy** (sygn. akt **I KZP 15/13**) odmówił podjęcia uchwały w sprawie zagadnienia prawnego: Czy dopuszczalne jest pociągnięcie do odpowiedzialności karnoskarbowej za występek z art. 107 § 1 kks osób, które prowadzą grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny wbrew zakazom zawartym w art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych w sytuacji, gdy projekt tych przepisów nie został przedstawiony przez Państwo Polskie w Komisji Europejskiej w ramach procedury notyfikacyjnej? W postanowieniu SN sformułował tezę: „Naruszenie wynikającego z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U.L. 363, s. 81) obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Jeżeli w konkretnym postępowaniu sąd dochodzi do wniosku, że doszło do takiej wadliwości trybu ustawodawczego, może nie stosować tych przepisów tylko w ten sposób, że zawiesi prowadzone postępowanie, w którym miałyby one zostać zastosowane i skieruje stosowne pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego. Jednak do czasu zainicjowania tej kontroli lub podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny stosownego rozstrzygnięcia, brak jest podstaw do odmowy stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, w tym jej art. 6. ust 1 i art. 14 ust. 1.

- W bazie CBOIS zamieszczone zostały m.in. Instrukcja w sprawie zasad postępowania przy przedstawianiu Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań prejudycjalnych; Regulamin postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości; Zalecenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Nowe akty prawne UE

- Dnia 1 lipca 2013 r. weszło w życie rozporządzenia (UE) nr 216/2013, na mocy którego wydanie elektroniczne Dziennika Urzędowego ma moc prawną (Dz. Urz. UE Nr L 69 z 13 marca 2013 r., s. 1).

- Opinia Komitetu Regionów: „Przegląd najważniejszych celów UE dotyczących odpadów" (Dz. Urz. UE z 2013 r., Nr C 280, s. 44).

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 925/2013 z dnia 25 września 2013 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 669/2009 w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwiększonego poziomu kontroli urzędowych przywozu niektórych rodzajów pasz i żywności niepochodzących od zwierząt (Dz. Urz. UE Nr L 254 z 26 września 2013 r., s. 12). Rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2013 r.

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę Komisji 2007/14/WE ustanawiającą szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE (Dz. Urz. UE Nr L 294, z 6 listopada 2013 r. s. 13).
  Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie 24 miesięcy od daty jej wejścia w życie.

Nowe akty prawne Rady Europy

- 2 października 2013 r. przyjęto nowy Protokół Nr 16 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka

Na jego podstawie „najwyższe sądy i trybunały" krajowe uzyskają możliwość występowania do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka o wydanie opinii doradczych „w ważnych sprawach dotyczących interpretacji lub stosowania praw i wolności określonych w Konwencji i jej protokołach" (art. 1 ust. 1). Protokół wejdzie w życie w przypadku ratyfikacji przez 10 Państw – członków Rady Europy. Opinie ETPCz wydawane na podstawie Protokołu nr 16 nie będą miały wiążącego charakteru. Wg stanu na dzień 6 grudnia 2013 r. Protokół Nr 16 został podpisany przez następujące kraje członkowskie Rady Europy: Armenię, Finlandię, Francję, Królestwo Niderlandów, San Marino, Słowację, Słowenię oraz Włochy.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Podatki

Wyrok z 12 września 2013 r. w sprawie C-388/11 Le Crédit Lyonnais

Podatek od wartości dodanej – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuły 17 i 19 – Odliczenie podatku naliczonego – Wykorzystanie towarów i usług jednocześnie do celów transakcji podlegających opodatkowaniu i transakcji zwolnionych z podatku – Częściowe odliczenie – Obliczanie części podlegającej odliczeniu – Oddziały mieszczące się w innych państwach członkowskich lub państwach trzecich – Nieuwzględnienie ich obrotów

*) Artykuł 17 ust. 2 i 5 oraz art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że spółka, której zakład główny znajduje się w państwie członkowskim, przy ustalaniu mającej do niej zastosowanie części podatku VAT podlegającej odliczeniu nie może uwzględniać obrotów osiągniętych przez jej oddziały mieszczące się w innych państwach członkowskich.

*) Artykuł 17 ust. 3 lit. a) i c) oraz art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że spółka, której zakład główny znajduje się w państwie członkowskim, przy ustalaniu mającej do niej zastosowanie części podatku od wartości dodanej podlegającej odliczeniu nie może uwzględniać obrotów osiągniętych przez jej oddziały mieszczące się w państwach trzecich.

*) Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on, aby państwo członkowskie przyjęło zasadę obliczania części podlegającej odliczeniu według obszaru działalności opodatkowanej spółki, upoważniając ją do uwzględnienia obrotów zrealizowanych przez oddział mieszczący się w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim.

Wyrok z 23 września 2013 r. w sprawie C-283/12 Serebrjannyj wek EOOD

Podatek VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c), art. 26, 62 i 63 – Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego – Świadczenia wzajemne – Transakcje odpłatne – Podstawa opodatkowania transakcji w wypadku wynagrodzenia w formie usług – Udzielenie przez osobę fizyczną na rzecz spółki prawa do użytkowania i do wynajmowania na rzecz osób trzecich nieruchomości w zamian za usługi ulepszenia i umeblowania owych nieruchomości przez ową spółkę

*) Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że usługa wykończenia i umeblowania apartamentu winna być uznana za dokonaną odpłatnie, gdy zgodnie z umową zawartą z właścicielem owego apartamentu usługodawca z jednej strony zobowiązuje się do wykonania tej usługi na własny koszt, a z drugiej strony uzyskuje prawo do dysponowania owym apartamentem celem użytkowania go dla celów swojej działalności gospodarczej w czasie trwania umowy bez

obowiązku uiszczania czynszu, przy czym właściciel wejdzie ponownie w posiadanie wykończonego apartamentu przy wygaśnięciu owej umowy.

Wyrok z 26 września 2013 r. w sprawie C-193/11 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Podatki – Podatek VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 306–310 – Procedura szczególna dla biur podróży – Rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi – Przepisy krajowe przewidujące zastosowanie procedury szczególnej do osób innych niż podróżni – Pojęcia podróżnego i klienta

*) Fakt, iż procedura szczególna dla biur podróży stanowi wyjątek od przepisów ogólnych, a zatem że jej zastosowanie – jako wyjątku – nie powinno być rozszerzane poza to, co konieczne dla osiągnięcia celów, do których procedura ta zmierza (zob. ww. wyrok w sprawie First Choice Holidays, pkt 22), nie oznacza jednakże, że należy przyjąć podejście oparte na „podróżnym", jeśli podejście to osłabia skuteczność (effet utile) tej procedury szczególnej.

*) Art. 306–310 dyrektywy VAT należy interpretować jako zgodne z podejściem opartym na „kliencie", to jest w ten sposób, że zezwalają one na zastosowanie przewidzianej w nich procedury w przypadku sprzedaży usług turystycznych wszelkim klientom.

Wyrok z 26 września 2013 r. w sprawie C-189/11 Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Podatki – Podatek VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 306–310 – Procedura szczególna dla biur podróży – Rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi – Przepisy krajowe przewidujące zastosowanie tej procedury szczególnej do osób innych niż podróżni – Pojęcia podróżnego i klienta – Wyłączenie z tej procedury szczególnej sprzedaży detalicznej – Wykazanie na fakturze kwoty podatku VAT podlegającego odliczeniu niezwiązanego z naliczonym podatkiem należnym lub zapłaconym

*) Królestwo Hiszpanii:

– wyłączając z zastosowania procedury szczególnej dla biur podróży sprzedaż detaliczną podróży organizowanych przez biura prowadzące sprzedaż hurtową, dokonywaną przez działające we własnym imieniu biura prowadzące sprzedaż detaliczną;

– zezwalając biurom podróży, pod pewnymi warunkami, na wykazanie na fakturze ogólnej kwoty podatku od wartości dodanej, niewykazującej jakiegokolwiek związku z podatkiem faktycznie przeniesionym na klienta, i zezwalając temu klientowi – o ile jest on podatnikiem – na odliczenie tej ogólnej kwoty od należnego podatku od towarów i usług; oraz

– zezwalając biurom podróży – o ile korzystają one ze wskazanej procedury szczególnej – na określenie podstawy opodatkowania w sposób ogólny dla danego okresu rozliczeniowego,

uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 168, 226 i 306–310 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Wyrok z 10 października 2013 r. w sprawie C-622/11 Pactor Vastgoed BV

Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 13 część C i art. 20 – Dostawa nieruchomości – Prawo wyboru opodatkowania – Prawo do odliczenia – Korekta odliczeń – Pokrycie

kwot należnych w następstwie korekty odliczenia podatku VAT – Podatnik zobowiązany do zapłaty podatku – Podatnik inny niż ten, który wstępnie dokonał tego odliczenia i nieuczestniczący w opodatkowanej transakcji, z tytułu której dokonano rzeczonego odliczenia

*) Szóstą dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienioną dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby pokrycie kwot należnych w następstwie korekty odliczenia podatku od wartości dodanej było dokonywane przez podatnika innego niż ten, który dokonał tego odliczenia.

Wyrok z 24 października 2013 r. w sprawie C-431/12 SC Rafinăria Steaua Română SA

Podatki – Podatek od wartości dodanej – Zwrot nadwyżki podatku VAT w wyniku potrącenia – Stwierdzenie nieważności decyzji o potrąceniu – Obowiązek zapłacenia podatnikowi odsetek za zwłokę

*) Artykuł 183 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby podatnik, który wniósł o zwrot nadwyżki podatku od wartości dodanej zapłaconego na wcześniejszym etapie obrotu w ramach podatku od wartości dodanej obciążającego tego podatnika, nie mógł uzyskać od organów administracji podatkowej państwa członkowskiego odsetek za zwłokę w związku ze zwrotem dokonanym z opóźnieniem przez te organy za okres, w którym obowiązywały akty administracyjne wykluczające zwrot, których nieważność została następnie stwierdzona na mocy orzeczenia sądowego.

Wyrok z 24 października 2013 r. w sprawie C-440/12 Metropol Spielstätten Unternehmergesellschaft

Podatki – Podatek VAT – Gry losowe lub hazardowe – Przepisy państwa członkowskiego, na mocy których użytkowanie automatów do gier z ograniczoną możliwością uzyskania wygranej podlega w sposób kumulatywny podatkowi VAT i podatkowi specjalnemu – Dopuszczalność – Podstawa opodatkowania – Przysługująca podatnikowi możliwość przerzucenia ciężaru podatku VAT

*) Artykuł 401 w związku z art. 135 ust. 1 lit. i) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinien być interpretowany w ten sposób, że podatek od wartości dodanej i krajowy podatek specjalny od gier losowych mogą być pobierane w sposób kumulatywny, pod warunkiem że drugi ze wskazanych podatków nie ma charakteru podatku obrotowego.

*) Artykuł 1 ust. 2 zdanie pierwsze i art. 73 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one krajowej regulacji lub praktyce, zgodnie z którą w przypadku użytkowania automatów do gier z możliwością wygranej podstawę wymiaru podatku stanowi kwota przychodów z kas tych automatów po upływie określonego okresu czasu.

*) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on krajowemu systemowi regulującemu podatek niezharmonizowany, w ramach którego to systemu podatek od wartości dodanej podlegający zapłacie jest dokładnie zaliczany na poczet owego pierwszego ze wskazanych podatków.

Wyrok z 7 listopada 2013 r. w sprawach połączonych C-249/12 i C-250/12 Corina-Hrisi Tulică oraz Călin Ion Plavoşin

Podatki – Podatek VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 73 i 78 – Transakcje dotyczące nieruchomości dokonane przez osoby fizyczne – Uznanie tych transakcji za czynności podlegające opodatkowaniu – Określenie należnego podatku VAT wobec braku ustaleń stron w tej kwestii przy zawieraniu umowy – Możliwość lub brak możliwości odzyskania przez dostawcę podatku VAT od nabywcy – Konsekwencje

*) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, a w szczególności jej art. 73 i 78 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli cena towaru została ustalona przez strony bez żadnej wzmianki dotyczącej podatku od wartości dodanej, a dostawcą tego towaru jest osoba zobowiązana z tytułu podatku od wartości dodanej należnego w związku z czynnością podlegającą opodatkowaniu, ustalona cena, w przypadku gdy dostawca nie może odzyskać od nabywcy podatku od wartości dodanej, którego żąda organ podatkowy, powinna być uznana za cenę obejmującą już podatek od wartości dodanej.

Wyrok z 28 listopada 2013 r. w sprawie C-319/12 Minister Finansów przeciwko MDDP sp. z o.o. Akademia Biznesu sp. komandytowej

Podatek VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 132–134 i 168 – Zwolnienia – Usługi edukacyjne świadczone przez podmioty prawa prywatnego w celu zarobkowym – Prawo do odliczenia

*) Artykuł 132 ust. 1 lit. i), art. 133 i 134 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one objęciu zwolnieniem od podatku od wartości dodanej usług edukacyjnych świadczonych przez podmioty niepubliczne w celach komercyjnych. Jednakże art. 132 ust. 1 lit. i) tej dyrektywy sprzeciwia się zwolnieniu wszystkich usług edukacyjnych w sposób ogólny, bez uwzględnienia celów realizowanych przez podmioty niepubliczne świadczące te usługi.

*) Na podstawie art. 168 dyrektywy 2006/112 lub transponującego go przepisu krajowego podatnik nie może powoływać się na prawo do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej, jeżeli ze względu na zwolnienie przewidziane przez prawo krajowe z naruszeniem art. 132 ust. 1 lit. i) tej dyrektywy świadczone przez niego usługi edukacyjne nie są objęte podatkiem od wartości dodanej.

Podatnik ten może jednak powołać się na niezgodność wskazanego zwolnienia z art. 132 ust. 1 lit. i) dyrektywy 2006/112, aby nie zostało ono wobec niego zastosowane, jeżeli – nawet przy uwzględnieniu zakresu swobodnego uznania przyznanego przez ten przepis państwom członkowskim – rzeczony podatnik nie może być obiektywnie uważany za podmiot o celach podobnych do celów podmiotu edukacyjnego prawa publicznego w rozumieniu owego przepisu, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

W tym ostatnim wypadku usługi edukacyjne świadczone przez rzeczonego podatnika zostaną objęte podatkiem od wartości dodanej, a zatem będzie on mógł skorzystać z prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej.

Wyrok z 26 września 2013 r. w sprawie C-418/11 Texdata Software GmbH

Prawo spółek – Swoboda przedsiębiorczości – Jedenasta dyrektywa 89/666/EWG – Ujawnienie dokumentów księgowych – Oddział spółki kapitałowej z siedzibą w innym państwie członkowskim – Sankcja pieniężna w przypadku braku

ujawnienia w przewidzianym terminie – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Zasada poszanowania prawa do obrony – Sankcja o odpowiednim, skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym charakterze

*) Z zastrzeżeniem ustaleń, jakich powinien dokonać sąd odsyłający, art. 49 TFUE i 54 TFUE, zasady skutecznej ochrony sądowej i poszanowania prawa do obrony oraz art. 12 jedenastej dyrektywy Rady 89/666/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. dotyczącej wymogów ujawniania informacji odnośnie do oddziałów utworzonych w państwie członkowskim przez niektóre rodzaje spółek podlegające prawu innego państwa należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, zgodnie z którymi w przypadku upływu dziewięciomiesięcznego terminu przewidzianego na ujawnienie dokumentów księgowych bezpośrednio nakłada się grzywnę w wysokości co najmniej 700 EUR na spółkę kapitałową, której oddział znajduje się w danym państwie członkowskim, bez skierowania do niej uprzednio wezwania do usunięcia uchybienia i bez stworzenia jej możliwości zajęcia stanowiska w przedmiocie zarzucanego uchybienia.

C ł a

Wyrok z 24 października 2013 r. w sprawie C-175/12 Sandler AG

Unia celna i wspólna taryfa celna – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuły 220 i 236 – Możliwość następczego zastosowania preferencyjnej stawki celnej, która nie obowiązuje już w dniu złożenia wniosku o zwrot

*) Artykuł 889 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego w ostatniej kolejności rozporządzeniem Komisji (WE) nr 214/2007 z dnia 28 lutego 2007 r. należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwia się wnioskowi o dokonanie zwrotu należności celnych w sytuacji, gdy złożono wniosek o zastosowanie reżimu preferencyjnego traktowania taryfowego i takie preferencyjne traktowanie taryfowe zostało przyznane przy dopuszczeniu towarów do swobodnego obrotu, a dopiero później w ramach kontroli po zwolnieniu towarów dokonanej po wygaśnięciu reżimu preferencyjnego traktowania taryfowego i przywróceniu zwykłej stawki celnej, organy państwa przywozu przystąpiły do odzyskania różnicy względem stawki celnej, którą objęte są towary pochodzące z państw trzecich.

O c h r o n a ś r o d o w i s k a

Wyrok z 17 października 2013 r. w sprawach połączonych C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11 i C-640/11 Iberdrola SA i inni.

Odesłanie prejudycjalne – Ochrona warstwy ozonowej – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie – Metoda przydziału uprawnień – Bezpłatny przydział uprawnień

*) Artykuł 10 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, należy interpretować w ten sposób, że nie

sprzeciwia się on stosowaniu krajowych przepisów, takich jak rozpatrywane w postępowaniach głównych, których celem i skutkiem jest obniżanie wynagrodzenia za działalność związaną z produkcją energii elektrycznej o kwotę, o którą wynagrodzenie to podwyższyło się w związku z wliczeniem wartości bezpłatnie przydzielonych uprawnień do cen ofert sprzedaży na hurtowym rynku energii elektrycznej.

Wyrok z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie C-72/12 Gemeinde Altrip [i inni] przeciwko Land Rheinland-Pfalz

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Środowisko naturalne – Dyrektywa 85/337/EWG – Ocena skutków wywieranych na środowisko naturalne – Konwencja z Aarhus – Dyrektywa 2003/35/WE – Prawo do wniesienia skargi na decyzję o wydaniu zezwolenia – Stosowanie w czasie – Postępowanie w sprawie zatwierdzenia planu wszczęte przed dniem upływu terminu na dokonanie transpozycji dyrektywy 2003/35/WE – Decyzja wydana po tej dacie – Przesłanki dopuszczalności skargi – Naruszenie prawa –Charakter uchybienia proceduralnego, na który można się powołać – Zakres kontroli

*) Z uwagi na to, że dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE, którą dodano art. 10a do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, stanowi, iż powinna być transponowana najpóźniej do dnia 25 czerwca 2005 r., powinna być interpretowana w ten sposób, iż przepisy prawa krajowego przyjęte w celu transpozycji tego artykułu powinny również mieć zastosowanie do administracyjnych postępowań w sprawie wydania zezwolenia, wszczętych przed dniem 25 czerwca 2005 r., jeżeli w ich ramach zezwolenia zostały wydane po tym dniu.

*) Artykuł 10a dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie ograniczały stosowanie przepisów transponujących ten artykuł wyłącznie do wypadku, w którym zgodność decyzji z prawem jest kwestionowana z tego względu, że ocena skutków wywieranych na środowisko naturalne nie została przeprowadzona, bez rozszerzenia go na przypadek, w którym taka ocena została przeprowadzona, lecz jest nieprawidłowa.

*) Artykuł 10a, lit. b) dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie krajowemu orzecznictwu, które nie uznaje naruszenia prawa w rozumieniu tego artykułu, jeżeli wykazano, iż w świetle okoliczności danej sprawy można oczekiwać, że bez uchybienia proceduralnego, na które powołał się wnoszący środek prawny, zaskarżona decyzja nie miałaby odmiennej treści. Jest to jednak możliwe tylko pod warunkiem, że sąd lub organ, przed którymi toczy się postępowanie, nie nakładają na wnoszącego środek prawny w jakikolwiek sposób ciężaru dowodu w tym zakresie i orzekają, ewentualnie, w świetle dowodów przedstawionych przez inwestora lub właściwe władze i bardziej ogólnie w świetle całości akt sprawy, które im przedłożono, uwzględniając między innymi stopień wagi podnoszonego uchybienia i badając w szczególności w tym kontekście, czy pozbawiło ono zainteresowaną społeczność jednej z gwarancji wprowadzonych, aby umożliwiać tej społeczności, zgodnie z celami dyrektywy 85/337, dostęp do informacji i uprawnienie do uczestniczenia w procesie podejmowania decyzji.

Wyrok Trybunału z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawach połączonych

C-514/11 P i C-605/11 P Liga para a Protecção da Natureza (LPN)

Odwołanie – Dostęp do dokumentów instytucji – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Artykuł 4 ust. 2 tiret trzecie – Wyjątek dotyczący ochrony celu kontroli, dochodzenia czy audytu – Informacje o środowisku – Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 – Artykuł 6 ust. 1 – Dokumenty dotyczące postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na etapie poprzedzającym wniesienie skargi – Odmowa dostępu – Obowiązek dokonania konkretnej i indywidualnej analizy treści dokumentów określonych we wniosku o udostępnienie – Nadrzędny interes publiczny

*) O ile zgodnie ze swym motywem 2 rozporządzenie nr 1367/2006 wpisuje się w ramy wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego, który podkreśla znaczenie zapewnienia odpowiednich informacji dotyczących środowiska i skutecznych możliwości udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji mających znaczenie dla środowiska, to jednak na udział ten nie można powoływać się w celu uzasadnienia dostępu do dokumentów dotyczących postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Zgodnie bowiem z art. 9 tego rozporządzenia udział społeczeństwa jest możliwy tylko wtedy, gdy instytucje i organy Wspólnoty przygotowują, modyfikują lub dokonują przeglądów planów lub programów odnoszących się do środowiska. Natomiast nie ma w tym przepisie mowy o postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

P o l i t y k a a z y l o w a

Wyrok Trybunału z 7 listopada 2013 r. w sprawach połączonych od C-199/12 do C-201/12 Minister voor Immigratie en Asiel przeciwko X., Y., oraz Z przeciwko Minister voor Immigratie en Asiel

Dyrektywa 2004/83/WE – Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej – Artykuł 10 ust. 1 lit. d) – Przynależność do określonej grupy społecznej – Orientacja seksualna – Powód prześladowania – Artykuł 9 ust. 1 – Pojęcie aktów prześladowania – Uzasadniona obawa przed prześladowaniem z powodu przynależności do określonej grupy społecznej – Akty wystarczająco poważne, aby uzasadnić taką obawę – Przepisy penalizujące zachowania homoseksualne

*) Artykuł 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że istnienie przepisów karnych takich jak te, o których mowa w każdej ze spraw w postępowaniach głównych, które dotyczą specyficznie osób o orientacji homoseksualnej, pozwala na przyjęcie, iż osoby te należy uznać za tworzące określoną grupę społeczną.

*) Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy 2004/83 w związku z art. 9 ust. 2 lit. c) tego aktu należy interpretować w ten sposób, że sama penalizacja zachowań seksualnych nie stanowi jako taka aktu prześladowania. Natomiast karę pozbawienia wolności, która grozi za popełnienie czynu homoseksualnego i jest faktycznie stosowana w państwie pochodzenia, które przyjęło tego rodzaju uregulowanie, należy uznać za nieproporcjonalną lub dyskryminującą, a w rezultacie za stanowiącą akt prześladowania.

*) Artykuł 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2004/83 w związku z art. 2 lit. c) tego aktu należy interpretować w ten sposób, że wyłącznie te zachowania homoseksualne, które są uznawane za przestępcze zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich, są wyłączone z zakresu stosowania tej dyrektywy. Rozpatrując wniosek o nadanie statusu uchodźcy, właściwe organy nie mogą zasadnie oczekiwać, że w celu uniknięcia ryzyka prześladowań osoba ubiegająca się o azyl będzie ukrywała swój homoseksualizm w państwie swojego pochodzenia lub będzie zachowywać powściągliwość w wyrażaniu swojej orientacji seksualnej.

Wyrok Trybunału z 14 listopada 2013 r. w sprawie C-4/11 Bundesrepublik Deutschland przeciwko Kaveh Puid

Azyl – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 4 – Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 – Artykuł 3 ust. 1 i 2 – Ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego – Artykuły 6–12 – Kryteria służące ustaleniu odpowiedzialnego państwa członkowskiego – Artykuł 13 – Klauzula mająca zastosowanie w przypadku bezskuteczności zastosowania innych kryteriów

*) Gdy państwa członkowskie nie mogą pominąć faktu, iż systemowe nieprawidłowości w zakresie procedury azylowej i warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwie członkowskim uznanym początkowo za odpowiedzialne zgodnie z kryteriami zawartymi w rozdziale III rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, stanowią poważne i udowodnione powody, aby przypuszczać, że osoba ubiegająca się o azyl zetknie się z rzeczywistym niebezpieczeństwem bycia poddaną nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego, państwo członkowskie przystępujące do ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest zobowiązane do nieprzekazania osoby ubiegającej się o azyl do państwa członkowskiego uznanego początkowo za odpowiedzialne i, z zastrzeżeniem skorzystania z możliwości rozpatrzenia samemu wniosku o udzielenie azylu, do dalszej analizy kryteriów określonych w tym rozdziale w celu ustalenia, czy inne państwo członkowskiego może zostać wskazane jako odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu na podstawie któregoś z tych kryteriów lub, gdy nie jest to możliwe, na podstawie art. 13 tego samego rozporządzenia.

W takiej sytuacji brak możliwości przekazania osoby ubiegającej się o azyl do państwa członkowskiego wskazanego początkowo jako odpowiedzialne nie oznacza natomiast sam w sobie, że państwo członkowskie przystępujące do ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest zobowiązane do rozpatrzenia samemu wniosku o udzielnie azylu na podstawie art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003.

Ochrona danych osobowych

Wyrok z 7 listopada 2013 r., w sprawie C-473/12, Institut professionnel des agents immobiliers (IPI)

Przetwarzanie danych osobowych – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuły 10 i 11 – Obowiązek informowania – Artykuł 13 ust. 1 lit. d) i g) – Wyjątki – Zakres

wyjątków – Prywatni detektywi działający na zlecenie organizacji sprawującej kontrolę nad zawodem regulowanym – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1

*) Wykładni art. 13 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy dokonywać w ten sposób, że państwa członkowskie mają nie obowiązek, a prawo wdrożenia do swych krajowych porządków prawnych przewidzianego w tym przepisie zwolnienia lub zwolnień z obowiązku informowania osób, których dane dotyczą, o przetwarzaniu ich danych.
Czynności zawodowe prywatnych detektywów wykonywane na zlecenie organizacji zawodowej celem śledzenia naruszeń zasad wykonywania zawodu regulowanego, w niniejszym przypadku agenta nieruchomości, mieszczą się w zakresie stosowania zwolnienia przewidzianego w art. 13 ust. 1 lit. d) dyrektywy 95/46.

T r a n s p o r t l o t n i c z y

Wyrok z 7 listopada 2013 r. w sprawie C-90/12 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Transport lotniczy – Umowy dotyczące usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi – Ciążący na państwach członkowskich obowiązek podziału praw przewozowych między kwalifikujących się unijnych przewoźników lotniczych na podstawie niedyskryminacyjnej i przejrzystej procedury oraz obowiązek bezzwłocznego poinformowania Komisji o rzeczonej procedurze

*) Rzeczpospolita Polska nie podjęła środka przewidzianego w art. 5 rozporządzenia nr 847/2004, mianowicie nie ustanowiła niedyskryminacyjnej i przejrzystej procedury mającej zastosowanie, gdy państwo członkowskie dokonuje podziału praw przewozowych.

*) Rzeczpospolita Polska kwestionuje fakt, iż rzeczone rozporządzenie nakłada bezwarunkowy obowiązek. Tymczasem, po pierwsze, z treści art. 5 rozporządzenia nr 847/2004 wynika, że podział praw przewozowych między unijnych przewoźników lotniczych winien zostać zapewniony na podstawie niedyskryminacyjnej i przejrzystej procedury. Po drugie, zgodnie z art. 6 tego rozporządzenia państwa członkowskie „bezzwłocznie” informują Komisję o procedurach, które „stosują” do celów art. 5. W konsekwencji wbrew twierdzeniom Rzeczypospolitej Polskiej ustanowienie procedury przewidzianej w art. 5 rozporządzenia nr 847/2004 stanowi bezwarunkowy obowiązek.

*) Nie podejmując środków niezbędnych do zastosowania się do art. 5 i 6 rozporządzenia nr 847/2004, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na podstawie tych artykułów wspomnianego rozporządzenia.

*) O ile zgodnie ze swym motywem 2 rozporządzenie nr 1367/2006 wpisuje się w ramy wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego, który podkreśla znaczenie zapewnienia odpowiednich informacji dotyczących środowiska i skutecznych możliwości udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji mających znaczenie dla środowiska, to jednak na udział ten nie można powoływać się w celu uzasadnienia dostępu do dokumentów dotyczących postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Zgodnie bowiem z art. 9 tego rozporządzenia udział społeczeństwa jest

możliwy tylko wtedy, gdy instytucje i organy Wspólnoty przygotowują, modyfikują lub dokonują przeglądów planów lub programów odnoszących się do środowiska. Natomiast nie ma w tym przepisie mowy o postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

O b y w a t e l s t w o UE

Wyrok z 24 października 2013 r. w sprawie C-275/12 Samantha Elrick

Obywatelstwo Unii – Artykuły 20 TFUE i 21 TFUE – Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu – Obywatel państwa członkowskiego – Studia odbywane w innym państwie członkowskim – Stypendium edukacyjne – Przesłanki – Czas trwania kształcenia wynoszący co najmniej dwa lata – Uzyskanie dyplomu zawodowego

*) Artykuły 20 TFUE i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w sprawie głównej, które uzależnia przyznanie obywatelce mającej miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim stypendium edukacyjnego na naukę w innym państwie członkowskim od warunku, by kształcenie to prowadziło do uzyskania dyplomu zawodowego równoważnego z dyplomami zawodowymi wydawanymi przez szkołę zawodową położoną w państwie udzielającym świadczeń po ukończeniu co najmniej dwuletniego kursu, podczas gdy zainteresowanej przyznane byłoby stypendium ze względu na jej szczególną sytuację, gdyby postanowiła odbyć w tym ostatnim państwie kształcenie równoważne z kształceniem, które zamierzała odbyć w innym państwie członkowskim, i to o czasie trwania poniżej dwóch lat.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Przytoczone opisy spraw pochodzą z newslettera przygotowanego przez Ministerstwo Sprawiedliwości.]

Wyrok z 15 października 2013 roku Plechanow przeciwko Polsce, skarga nr 22279/04

Odszkodowanie za szkodę wynikłą z decyzji administracyjnej – ustalenie statio fisci – art. 1 Protokołu nr 1 do EKPCz- art. 37 Konwencji – art. 41 Konwencji – skreślenie sprawy

Skarżący, następcy prawni właściciela nieruchomości w Warszawie, która na mocy Dekretu
z 1945 roku przeszła na własność miasta zarzucili, iż oddalenie ich powództwa o odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek decyzji administracyjnej wydanej niezgodnie z prawem, naruszyło cytowany przepis Konwencji. Podstawę oddalenia powództwa stanowiło błędne wniesienie go przeciwko gminie Warszawa zamiast przeciwko Skarbowi Państwa. Jakkolwiek kwestia ustalenia właściwej strony pozwanej była przedmiotem rozbieżności w orzecznictwie, także Sądu Najwyższego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego. Oceniając zasadność skargi Trybunał stwierdził, że z uwagi na szereg poważnych reform administracyjnych, jakie zostały wprowadzone w Polsce w ciągu ostatnich pięćdziesięciu lat, to na sądach spoczywał obowiązek określenia organu odpowiedzialnego za przejęcie kompetencji organów istniejących poprzednio. Wykładnia

przepisów odpowiednich ustaw wprowadzających reformy administracyjne ulegała ciągłym zmianom, co prowadziło do rozbieżności w orzecznictwie, nawet na poziomie Sądu Najwyższego. W okresie, w którym wniosek skarżących był rozpatrywany, jak również w późniejszym okresie, kwestia odpowiedzialności za szkody powstałe na skutek decyzji administracyjnych wydanych z naruszeniem prawa była, zdaniem Trybunału, niejednoznaczna. Trybunał podkreślił przy tym, że wprawdzie rozbieżności w orzecznictwie są nieuchronną konsekwencją każdego systemu sądowniczego opartego na sieci sądów, niemniej jednak rolą Sądu Najwyższego jest usuwanie tych rozbieżności. Jednakże w niniejszej sprawie nawet Sąd Najwyższy nie był w stanie ustalić jednolitego orzecznictwa w kwestii prawnej będącej przedmiotem skargi. Nawet jeżeli problemy, przed którymi stanęły sądy były niewątpliwie złożone z powodu reform, to w opinii Trybunału, przeniesienie na skarżących obowiązku ustalenia właściwego organu władzy w charakterze pozwanego i pozbawienie ich w ten sposób możliwości dochodzenia odszkodowania było wymogiem nieproporcjonalnym. W ocenie Trybunału doprowadziło to do tego, że skarżący stali się ofiarami krajowych reform administracyjnych, niespójności orzecznictwa oraz braku pewności i spójności prawa w tym zakresie. Na skutek tego skarżący nie byli w stanie uzyskać należnego odszkodowania za poniesioną z naruszeniem przepisu art. 1 Pierwszego Protokołu Dodatkowego szkodę. Państwo nie wywiązało się zatem z ciążących na nim obowiązków pozytywnych.

Orzekając o naruszeniu Konwencji Trybunał zastrzegł stanowisko w kwestii rozstrzygnięcia w zakresie słusznego zadośćuczynienia wyznaczając stronom termin sześciu miesięcy na przedłożenie pisemnych uwag, ewentualnie zawarcie ugody. W swoich uwagach Rząd wniósł - powołując się na zasadę subsydiarności - o skreślenie sprawy z listy skarg. Uzasadniając żądanie odwołał się do toczących się obecnie postępowań z udziałem skarżących, a także ugruntowanej już w polskim porządku prawnym linii orzeczniczej w sprawach o odszkodowania przeciwko Skarbowi Państwa, stwarzającej realne gwarancje uzyskania odpowiedniego odszkodowania przez skarżących. Trybunał przychylił się do podnoszonej argumentacji i postanowił o skreśleniu sprawy z listy skarg.

Wyrok z 21 października 2013 roku Janowiec i inni przeciwko Rosji, skargi nr 55508/07 i 29520/09) [tzw. skarga katyńska]

Prawo do życia – zakaz tortur – nieludzkie traktowanie – dopuszczalność – ratione personae – ratione temporis

Orzeczenie zapadło w wyniku odwołania od wyroku Trybunału z dnia 16 kwietnia 2012 roku stwierdzającego naruszenie art. 3 Konwencji w zakresie nieludzkiego traktowania przez władze Federacji Rosyjskiej skarżących – krewnych ofiar zbrodni katyńskiej - oraz art. 38 Konwencji w zakresie niewywiązania się przez władze pozwanego państwa z obowiązku współpracy z Trybunałem poprzez niedostarczenie postanowienia z 2004 roku o umorzeniu śledztwa. Jednocześnie, Trybunał stwierdził brak właściwości temporalnej w odniesieniu do zarzutu naruszenia przepisu art. 2 Konwencji w zakresie wynikającego z tego przepisu obowiązku proceduralnego przeprowadzenia rzetelnego śledztwa w sprawie zabójstwa obywateli polskich w Katyniu.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Trybunał odwołał się ponownie do braku właściwości temporalnej. W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 2 Konwencji w aspekcie proceduralnym wskazał, iż dla jego rozpoznania konieczne jest ustalenie rzeczywistego związku pomiędzy śmiercią i prowadzonym w jej sprawie śledztwem a datą wejścia w życie Konwencji. Przyjęcie tego związku jest możliwe w sytuacji, gdy okres pomiędzy śmiercią oraz wejściem w życie

Konwencji jest rozsądnie krótki, zaś główna część śledztwa została przeprowadzona już po dacie ratyfikacji. Przyjęcie odmiennego założenia mogłoby uniemożliwić Trybunałowi całościową ocenę skuteczności śledztwa. W realiach niniejszej sprawy w ocenie Trybunału fakt przeprowadzenia większości czynności w śledztwie przed 1998 rokiem, to jest datą ratyfikacji przez Rosję Konwencji przesądzał o braku właściwości temporalnej Trybunału. Wyjątek od tej zasady mogłaby stanowić jedynie potrzeba odwołania się do ochrony gwarancji i wartości leżących u podstaw Konwencji. Byłoby to możliwe, gdyby wymiar zdarzenia stanowiącego przyczynę domniemanego naruszenia był szerszy niż zwykłego przestępstwa i oznaczał zanegowanie samych fundamentów Konwencji. Tak byłoby w przypadku czynów uznanych za poważne przestępstwa na podstawie prawa międzynarodowego, takich jak zbrodnie wojenne, ludobójstwo albo zbrodnie przeciwko ludzkości, których natura i waga powoduje, iż nie ulegają one przedawnieniu. Niemniej jednak, upływ 58 lat od egzekucji krewnych skarżących, a także fakt sporządzenia samej Konwencji w dniu 4 listopada 1950 roku, to jest już 10 lat po tej dacie, wykluczał zastosowanie omawianego wyjątku.

Podobnie zarzut naruszenia przepisu art. 3 Konwencji zakazującego torturowania bądź innego nieludzkiego traktowania lub karania oceniono jako pozostający poza zakresem jurysdykcji czasowej Trybunału. Trybunał wyraził współczucie dla skarżących, krewnych ofiar masowych pozasądowych egzekucji. Jakkolwiek zauważył, iż ich cierpienie wynikające z okoliczności takich jak niepewność odnośnie do losu krewnych z którymi nie mieli kontaktu od 1940 roku połączona z następującymi po sobie okresami nadziei i smutku, bezduszna postawa władz wobec ich poszukiwań, a także zakłamywanie historii, miały miejsce przed datą ratyfikacji przez Rosję Konwencji. Po tej dacie nie można było nadal utrzymywać, iż nie było pewności co do losu polskich jeńców wojennych. Nawet, jeśli nie wszystkie ciała zostały znalezione, ich śmierć została publicznie potwierdzona przez władze sowieckie i rosyjskie i stała się faktem historycznym. Wielka skala zbrodni popełnionej w 1940 roku przez władze sowieckie jest silnym czynnikiem emocjonalnym, ale z czysto prawnego punktu widzenia Trybunał nie mógł go zaakceptować jako nieodpartej racji przemawiającej za odejściem od swojego dotychczasowego orzecznictwa dotyczącego statusu członków rodziny „osób zaginionych" jako ofiar naruszenia art. 3 oraz przyznaniem go skarżącym, dla których śmierć ich krewnych była pewnikiem. Wobec powyższego Trybunał stwierdził brak właściwości do rozpoznania zarzutu.

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych

Postanowienie NSA z 12 września 2013 r., sygn. akt I FSK 454/13

1) Czy art. 2 ust. 3 akapit drugi Dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. Urz. UE L 283 z dnia 31 października 2003 r., s. 51, z późn. zm.), przewidujący regułę opodatkowania dodatków do paliw silnikowych według stawki przyjętej dla równoważnego paliwa silnikowego, to jest paliwa, do którego dodatek lub rozcieńczalnik zostały zastosowane, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu do produktów objętych pozycją CN 3811 stawki podatkowej odpowiedniej dla tzw. pozostałych paliw silnikowych określonej w art. 89 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 3, poz. 1 ze zm.)?

2) Czy art. 2 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 1 Dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. Urz. UE L 283 z dnia 31 października 2003 r., s. 51, z późn. zm.) jest bezwarunkowy i wystarczająco precyzyjny, aby mógł być bezpośrednio skuteczny i stanowić bezpośrednie źródło prawa i obowiązku, przesądzającego o stosowaniu do dodatków lub domieszek (rozcieńczalników) do paliw silnikowych stawki przyjętej dla równoważnego paliwa silnikowego?